

Un somni aconseguit, una il·lusió per construir

Durant un segle llarg d'història, les comarques del camp de Tarragona han expressat, de forma reiterada, la necessitat de comptes amb *Escoles de Comerç* que, implicades en la problemàtica econòmica de la zona, importessin ensenyaments tendents a formar quadres qualificats d'acord amb les exigències de la idiosincràsia pròpia. Lluites, debats i instàncies raonades s'adreçaren, en el temps, a organismes com la Mancomunitat, la Generalitat republicana o el mateix Ministeri d'Educació, amb diversa fortuna.

L'agost de 1988, el **Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya** recollia el Decret que donaria llum verd a aquesta aspiració: la creació, dins el marc de la Universitat de Barcelona, d'una Escola Universitària d'Estudis Empresarials, que tindria la seu a Reus (1). Aquest Decret dona compte d'un somni centenari, finalment aconseguit. Tanmateix, lluny de cloure un procés, tot just l'obre: ens enfronta a un repte de futur, a la tasca constructiva de consolidar una Escola d'Estudis Empresarials que, d'una banda, formi adequadament diferents promocions d'experts en gestió d'empreses; que d'altra cooperi en la dinamització i professionalització de l'economia comarcal; i que, finalment, sigui capaç de col·laborar amb les seves activitats, en les iniciatives culturals de la zona.

Aquesta és una Escola que neix a l'empara d'una forta i expectant demanda social. Bona mostra d'això

són els 277 alumnes que han iniciat la llicenciatura el curs 1988/89, com també el fet que les places disponibles hagin estat insuficients per atendre la demanda de matriculació. Si continua aquesta tendència, no és gens arriscat afirmar que, en el període de dos anys, haurà assolit els 700 alumnes. Si aquesta dada és prou significativa per la quantitat, encara ho és més si tenim en compte que l'alumnat procedeix, majorment, de les comarques meridionals catalanes, la qual cosa posa de manifest l'àmplia projecció del nou centre a la zona. Conscients del repte que un context tan favorable suposa, cal buscar la resposta en el marc social del qual parteix: una Universitat allunyada de la societat perd el seu caire universal i, en conseqüència, la seva essència.

En aquest sentit, l'Escola ha volgut conèixer les necessitats de la zona, i és per això que ha consultat els diferents agents econòmics, tot incitant-los a suggerir els camps professionals que reclamen la presència de personal qualificat.

L'Escola pretén així vincular el seu Pla d'Estudis -element essencial en qualsevol centre universitari- a la demanda concreta de l'entorn per tal d'aconseguir un ensenyament de qualitat que trobi la seva especialitat en la configuració econòmica de la comarca.

És per això que el Pla d'Estudis preveu especialitats com ara Coperativisme, Turisme, o Gestió de la Producció, a més -lògicament-

d'altres d'inherents a qualsevol estudi d'empresa: Finances, Auditoria i Fiscal. Les assignatures troncales, d'altra banda, cobreixen les grans àrees necessàries per assolir una formació econòmico-empresarial adient: Dret, Comptabilitat, Teoria Econòmica, Economia d'Empresa, Mètodes Quantitatius -Matemàtiques i Estadística-.

Hem assenyalat, fins ara, aspectes que fan referència a la funció bàsica d'una escola d'estudis empresarials: la docència, la formació. Tanmateix, un centre universitari no pot reduir la seva tasca a fer classes, sinó que ha de garantir els canals que permetin, a l'alumnat, completar la formació que rep a les aules, amb pràctiques sobre el terreny empresarial. Ha d'esdevenir, així mateix, un fons de reciclatge permanent per a aquells professionals que tinguin interès a aprofundir la seva especialització. En aquest sentit, l'Escola prepara cursos, seminaris, cicles de conferències i simposis que, periòdicament, ofereixin a la societat les noves perspectives i mètodes econòmics utilitzats arreu.

És evident, doncs, que un Decret obre una possibilitat fins ara inexistent; la tasca que dona forma a aquesta possibilitat però acaba de començar tot just. Els primers passos han d'esdevenir una realitat sempre millorable i amb afany de renovació, tant pel que fa als coneixements donats com a la sincronització entre ciència i marc socio-econòmic.

L'èxit final -no convé oblidar-ho- depèn també de la resposta i col·laboració d'aquest marc socio-econòmic a què fèiem referència. Sense el concurs de les institucions, entitats i particulars implicats en el projecte comú de construir un centre que, des de la comarca, formin tècnics en concordança amb les necessitats d'aquesta comarca, serà difícil portar la nau a bon port: caldria que en la línia de cooperació actual s'accelerés el condicionament de l'edifici que ha d'esdevenir seu definitiva de l'Escola, per tal de garantir-ne el correcte funcionament.

Cal, també, que les empreses prenguin consciència que els seus futurs dirigents tot just s'hi formen ara, i és convenient que participin en aquesta formació. Cal que els organismes oficials assumeixin que la investigació, l'educació i la cultura són drets públics bàsics que cal potenciar i fomentar. Cal, en definitiva, que la societat en conjunt vegi la importància de la creació d'un nou centre universitari a la seva ciutat.

No voldria concloure aquest article sense deixar constància de l'agraïment que l'Escola, i jo mateix, dispensem a tantes institucions i empreses públiques i privades, sense la col·laboració de les quals hauria estat impossible tot el realitzat fins ara.

A. TERCENO I GÓMEZ

DIRECTOR DE L'ESCOLA D'EMPRESARIALS DE REUS